

Юлія ГРИШКО – молода письменниця, дослідниця мови, педагог-словесник. Народилася 17 серпня 1989 р. в селі Мачухи Полтавського району Полтавської області. Закінчила загальноосвітню школу із золотою медаллю, здобула кваліфікацію філолога (українська, німецька, англійська мови, українська й зарубіжна літератури) на українському та іноземному відділеннях факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Нині аспірантка кафедри української мови рідного вишу. Працює редактором у Полтавському національному технічному університеті імені Юрія Кондратюка.

Шукає себе в художньому слові з дитинства, пише вірші українською, російською, німецькою, англійською мовами, прозові твори українською мовою.

АУКЦІОН

Продавали душі на аукціоні,
Чийсь – за валюту, чийсь – за біткойни.
Зголоднілі душі, ніби пси бездомні,
Ждуть чужої ласки, милості від долі.

Зазирали душі крадькома в кишені:
В кого більше срібла й золота у жмені,
Простягали душі безпорадні руки.
Припнуті на прив'язі, тамували муки.

А шановне панство весело сміялось:
«Гиньте, вражі душі! Недовго зосталось!»
Плакали живі ще (ще не мертві) душі,
Хапали повітря, як риби на суші.

Ви ж живі ще, душі, ви ж живі, не мертві!
Нащо ж ви полізли до чужої петлі?!
Нащо ж вам сидіти повік на припоні?!
Невже хтось приставив дуло вам до скроні?!

СКЛЯНІ ОЧІ БАЙДУЖИХ РИБ

Скляні очі байдужих риб
Тягнуть на дно, все далі вглиб,
Ковтнувши гачок, пливуть униз:
Байдужі риби не мають сліз.

Білий пісок чи мулисте дно –
Що буде далі, їм все одно,
Їхнє життя – чистий рефлекс:
Корм і розмноження мають сенс.

Байдужі риби теж мають страх,
І більшість із них не спить по ночах,

Щоб не приснився дзьоб чайки
І волосінь сітей рибалки.

Скляні очі байдужих людей
Будують царство мертвих ідей,
Кожен замкнувся в уявний свій світ:
Брак кисню – неможливий політ.

Брак кисню в морі й на суші,
Через нього риби байдужі,
Через нього люди байдужі –
Скляні очі, скам'янілі душі.

НАД ПРІРВОЮ У ЖИТТІ, АБО THE CATCHER IN THE LIFE

Зняті запобіжники,
Наведені приціли,
Танцюємо над прірвою,
Бо руки й ноги цілі.

Танцюємо над прірвою
(І у житті, не в житі)
Із ризиком звалитися
Від пострілу щомиті.

ЖИТТЯ МАЛЕНЬКОГО МІСТА

Без жодних емоцій і провокацій
Потяги швидко втікають зі станцій,
Самотні столики старих кафешок,
Сонячні зайчики порожніх пляшок –
Так проживає маленьке місто,
Де всіх небагато, але всім тісно,
І так карбується в історію день –
Без слів, без текстів і без пісень.

Лавки у парках, сумні перехожі –
Один на одного всі чимось схожі,
Палять хлопці (іноді дівчата)
І обговорюють свої зарплати,
Ніхто не бачить тут перспективи,
Окрім як ввечері попиту пива,
Збирають валізи, пакують речі,
Важкі рюкзаки скидають на плечі,
Тримають курс до Італії й Польщі,
Де мотивація – реальні гроші.
Тихо сумує маленьке місто,
Де всіх небагато, але всім тісно,
Якби не студенти й пенсіонери,
Що вчать студентів гарним манерам,
Давно б заснуло маленьке місто,
Гублячи мешканців, мов рване намисто.

МОЇ СЛІДИ РОЗВІЯВ ВІТЕР

Мої сліди розвіяв вітер,
Душа притихла серед трав,
Вплету в волосся сині квіти,
Бо вже втомилась від заграва.

Куди поділось чисте небо?
Чому весь час двигтить земля?
Нікому в світі ми не треба,
Бо ця країна – лиш твоя!

Твоя, хто тут родився й виріс,
І карбував непевний крок,
Твоя, хто й досі не зневіривсь,
Хто вправно тисне на курок,
Твоя, хто й досі тут залишивсь
На «Пе-еМ-Же» на вічний строк,
Твоя, хто приземливсь не в Хітроу,
А у Донецький аеропорт,
Твоя, кого назвали «кіборг»
Й чие життя забрали в борг..
Твоя...

Мої сліди розвіяв вітер,
Душа притихла серед трав,
Та тільки жаль: ворожий снайпер
В приціл за мною слідкував.

2014, АБО ДЕНЬ БАЙБАКА

Вони приходять в твій дім,
Беруть твої речі,
Цілюють твоїх жінок,
Вбивають чоловіків,
Наводять приціли
На голови твоїх дітей.
Вони змушують тебе

Повірити в те, чого
Насправді не існує.
Ти заплющеш очі,
Сподіваючись, що
Все це скоро мине,
Але вчора непомітно
Перетікає в завтра,
Стираючи сьогодні.
Алкоголь і цигарки
Не рятують нітрохи.
Моя зболена Україно,
Так ти живеш щодня
І так виживаєш віками.

УКРАЇНІ

Земля, що мене зростила,
Земля, що мене забере,
Земля, що дала мені крила,
Земля, що ці крила зітне.

Земля, де горять світанки,
Земля, де горять світи,
Земля, де з-під вишиванки
Видніють натільні хрести.

Земля, що плекає волю
Й водночас волоче ярмо,
Земля визначає долю,
Яку п'єш до дна, як вино.

Земля протиріч і муки,
Земля перемог і втіх,
Земля, що зв'язує руки,
То сльози дарує, то сміх.

Земля, що полита кров'ю,
Земля, де ростуть жита, –
То з ненавистю, то з любов'ю
Говорю, що вона свята.

СЛОВА БУВАЮТЬ РІЗНИМИ

Слова принишкили,
Як сонні птахи,
Слова пророчі
Й слова-невдахи.
Слова стомились
Й сіли спочити,
Тяжка їх праця –
Щодень служити.
Служити правді
Й неправду крити:
У суперечності
Слова сповиті.

Слова-щити
Й слова-убивці,
Влучають в серце,
Немов з рушниць.
Слова-бинти
І сіль на рани.
В словах ніхто
Не бездоганний:
Втрачаєш слово –
Втрачаєш волю
Й можливість бути
Самим собою.

НЕЗЛАМНИЙ

Твій особистий простір
Заповнює порожнечу,
Будуєш мости наосліп,
Готуючи з пекла втечу.

Шукаєш в тумані зорі,
В пустелі – духмяні квіти,
І хвилі морського шторму
Не здатні тебе спинити.

Здається, далеко вихід,
Здається, що все пітьма,
Немовби невидимий вихор
Закинув тебе до дна.

Гартуєш свій дух із криці,
Плекаєш в душі тепло,
Палає вогонь в зіницях –
Тебе не здолає зло.

Стій сам і підтримуй інших,
Тебе не зламає страх,
Всі праведники і всі грішні
Зрівнялись в твоїх очах.

Бери і веди до світла
Всіх тих, хто не має сил,
Бо кожна людина гідна,
Щоб ти її запросив,

Щоб ти їй вказав дорогу,
Дав натяк на правильний шлях,
Ще доки віра в себе і в Бога
Не розсіялась по чужих світах.

Є ЛЮБОВ НАЗАВЖДИ

Забувай кожну мить,
Забувай кожну рису обличчя:
Це було вже колись...

Назавжди відійшло в небуття.
Тільки серце щемить:
Його пам'ять невпинно калічить,
Покотилося вниз
І розбилось колишне життя.

Час – не лікар, а кат,
Що сокиру єхидно все точить.
Обернувшись назад,
Ти побачиш високу стіну.
Де пігулка від втраг? –
Бо ж душа у вогні й кровоточить,
Біль не піде на спад,
Тож навіщо ж кричати й кому?

Є любов назавжди –
І вона просто так не проходить,
Тихо в серці живе,
Огортає, мов Янгол крильми.
Ти її віднайди,
І хоч квітка шипами тривожить,
Та ніколи не вмере,
Бо полита твоїми слізьми.

ЧИ МОЖНА ЛЮБИТИ НАДТО СИЛЬНО?

Я надто люблю тебе,
Щоб сказати «прощавай».
Вже вкотре повертаюсь,
Стукаю в твої двері,
Чекаючи, доки ти
З'явишся на порозі
В своїй фірмовій майці
З модним інгліш-написом,
З усміхненим обличчям
А ля містер Голлівуд.
Твоя невимушеність
Підкупляє будь-кого,
Ти маєш купу друзів
(Я вже мовчу про подруг),
Проте я знаю, що ти
Насправді самотній вовк,
Який свободу любить
Надто сильно – так, як я
Занадто люблю тебе.

ПРОСТО ЛЮБИЛА

Любила сильно,
Немов горіла,
Або ж летіла
З небес до дна.
І в цьому леті
Себе згубила

І спопелила
Себе дотла.
Немає болю,
Немає й жалю,
Нема обмежень
У почуттів.
Просто любила
Й не вимагала,
Щоб від любові
І ти горів.
Та більш не хоч
Себе терзати:
В твого кохання
Короткий строк.
Цілюю в щічку
Я на прощання,
Остання крапка,
Останній рядок.

ФІЛОСОФІЯ ОСЕНІ

Кликала криком,
Осіннім бодем

Птахи кружляють
Над сонним полем.

Ці чорні птахи –
Як символ смутку.
Руки в кишенях
Старої куртки,

Солоні сльози
Сохнуть на вітрі,
Туга, як куля,
Бринить в повітрі.

Вітер розвіяв
Доценту вчора,
Не від застуди,
Без тебе хвора.

Кликала пошепки,
Кликала криком,
Застиг годинник –
І стало тихо.

Ніна ПІЧКА (КАСЯН) – молода письменниця, педагог-філолог. Народилася 13 березня 1990 р. в селі Веприку на Полтавщині. Навчалася в місцевій загальноосвітній школі. 2013 р. закінчила факультет філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету. Нині проживає в селищі Опішні Зіньківського району Полтавської області. Займається текстовим наповненням інтернет-ресурсів. Виховує двох синочків.

Віщує зі шкільної лави. У 2006–2007 рр. активно друкувалася в районній газеті «Моє місто». Із 2019 р. пише прозу.

ГУЛЯЦА

Вона не мріяла про такого, як Він. Мріяла зовсім про інших чоловіків. А Він з'явився раптово, неочікувано, такий, наче сірник, і вмить запалив її: своїм гумором, мужністю, своєю відкритою усмішкою та сильними руками.

І вона запалала: коханням та пристрастю, радістю та якоюсь незрозумілою гордістю: «Такий Чоловік звернув на мене увагу!», бо ж скільки часу її запевняв інший: «Ти – ніхто».

Усе закрутилося у вихорі: щастя в крові, ніжність і... невпевненість: «Не можу, не можу. Не зрозуміють. Заклюють, закидають камінням слів твою душу, тикатимуть

пальцями услід. А якщо не вийде? Що тоді?» Передумала, перемріяла, згорала, мов той Фенікс, від своїх вагань, прожила – відкинула зайве геть: «Яке їм діло?!» Та слідом блискавкою прилетіла інша думка: «А як же батьки?» Вони ж виховані у таких вузьких рамках: можна тільки так, а інакше – ні в якому разі. А Вона хоче інакше: «Я не маю гаяти своє життя, проживати його, я хочу жити!»

Хоч спершу мати й батько були «за», та раптом стали «проти», бо Той схаменувся, «ввімкнув» хорошого тата, відмінного зятя. А дитина... Чи зможе Він стати для неї Татом?